

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **G. L. R.**,
bytem X,

zastoupený advokátem Mgr. Oldřichem Barochem,
sídlem Belgická 642/15, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2021, č. j. 051657/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2021, č. j. 051657/2021/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Oldřicha Barocha, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zrušil rozhodnutí Obecního úřadu Tismice (dále jen „obecní úřad“) ze dne 19. 2. 2021, č. j. 122/2021 (dále jen „rozhodnutí č. j. 122/2021“), a řízení zastavil. Tímto rozhodnutím obecní úřad rozhodl ve věci odvolání žalobce proti platebnímu výměru č. ZPVK 2/2019 (dále jen „platební výměr“) tak, že doplnil a opravil odůvodnění platebního výměru a návrh na jeho zrušení zamítl. Platebním výměrem byl žalobci podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 170/2017 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky obce Tismice č. 3/2017 (dále jen „OZV“) vyměřen místní poplatek za zhodnocení pozemku možností připojení na vodovod v částce 151 432 Kč. Napadené rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že obecní úřad měl postupovat dle § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť odvolací námitky žalobce směřovaly pouze vůči nedostatečnému odůvodnění, odvolání tedy bylo dle § 109 odst. 1 daňového řádu nepřipustné, a proto bylo na místě odvolací řízení zastavit.

2. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je zmatečné a nepřezkoumatelné. Z odůvodnění nelze seznat důvody výroku. Žalobce z napadeného rozhodnutí nebyl schopen rozpoznat, zda se bude spis vracet obecnímu úřadu, nebo zda se jedná o konečné rozhodnutí, a proto z opatrnosti podal žalobu. Žalovaný mu sdělil, že se jednalo o konečné rozhodnutí. Z formulace „je na místě zastavení řízení“ není dle žalobce zřejmé, zda k zastavení řízení došlo, nebo má dojít. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o nepřipustnosti odvolání proti platebnímu výměru. Namítá, že odvolání směřovalo proti výroku platebního výměru i proti odůvodnění, a bylo tedy přípustné.
3. Dále žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Citace žalovaného, podle níž není důvod zpochybňovat osvobození poplatníků, kteří přispěli na budoucí stavbu uvedených sítí, jestliže dobrovolný příspěvek převyšuje výši místního poplatku, neodpovídá skutkovému stavu, neboť v tomto případě výše daru výši poplatku zdaleka nepřesahovala. Citace je tedy zavádějící a napadené rozhodnutí zmatečné. Žalovaný se též nevypořádal s námitkou žalobce, že v jeho případě nedošlo ke zhodnocení pozemku.
4. Žalobce dále namítá, že poplatek byl vyměřen v rozporu s § 10c zákona o místních poplatcích na základě nezákonné OZV. K tomu podrobně argumentuje k obsahové a formální nezákonnosti OZV a jejímu diskriminačnímu charakteru.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že napadeným rozhodnutím bylo plně vyhověno odvolání žalobce proti rozhodnutí obecního úřadu o částečném vyhovění odvolání. Poukazuje na to, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí č. j. 122/2021 žádal jeho zrušení a zastavení řízení. Žalovaný se zabýval námitkami žalobce v rozsahu, v němž bylo přezkoumávané rozhodnutí vadné. Podání žalobce označené jako odvolání proti platebnímu výměru žalovaný posoudil v souladu s § 70 odst. 2 daňového řádu podle obsahu a dospěl k závěru, že směřovalo pouze proti odůvodnění. Dále obsahovalo pouze žádost o odstranění tvrdosti a snížení poplatkové povinnosti. Prosbu o sdělení, jak bylo u předmětných pozemků postupováno a zda vůbec došlo k jejich zhodnocení, nelze dle žalovaného považovat za odvolací důvod, ale pouze za návrh na doplnění odůvodnění. K vyhovění odvolání žalobce proti rozhodnutí č. j. 122/2021 nebylo nutné rozsáhle zjišťovat skutkový stav. Nad rámec důvodů pro vyhovění odvolání se žalovaný zabýval i námitkami žalobce. K argumentaci ohledně nezákonnosti OZV žalovaný uvádí, že předmětem řízení nebyl přezkum OZV. Způsob Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

přezkumu obecně závazných vyhlášek žalovaný popsal v napadeném rozhodnutí. OZV byla schválena usnesením zastupitelstva, vyhlášena vyvěšením po zákonem stanovenou dobu a nabyla účinnosti dnem 31. 8. 2018. Formální stránka tedy byla dodržena. Obec využila působnosti svěřené v § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích a podrobně stanovila sazbu poplatku pro jednotlivé poplatníky v rozsahu daném zákonem. OZV tak splňuje materiální i formální znaky obecně závazného právního předpisu. Byla zkontrolována dozorovým orgánem a nebyl shledán její nesoulad s právními předpisy. Polemika žalobce týkající se OZV dle žalovaného přesahuje rámec přezkumu správního rozhodnutí. Pokud měl žalobce za to, že OZV je v rozporu s Ústavou České republiky, mohl a měl zahájit jiné řízení o zrušení OZV. Takto se musí uplatnit presumpce správnosti správního rozhodnutí.

6. Žalobce v replice namítá, že schválení OZV Ministerstvem vnitra neznamená, že je v souladu se zákonem. Nesouhlasí s tím, že by přezkum OZV přesahoval rámec přezkumu správního rozhodnutí, které je o ni opřeno. Soud je oprávněn posoudit soulad OZV se zákonem a případně OZV neaplikovat. Ačkoli je správní orgán vázán OZV, může protiprávní stav zhojit výkladem nebo alespoň neuložením sankce. Žalobce trvá na tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Pokud by tak učinil, zjistil by, že vyhláška je diskriminační a nezákonná. Zdůrazňuje, že jeho odvolání nebylo plně vyhověno. Žalobce požadoval vrácení uhrazeného poplatku, z čehož implicitně vyplývalo, že se domáhal zrušení platebního výměru. Dále uvádí, že odvolání ze dne 7. 8. 2019 proti platebnímu výměru obsahovalo všechny náležitosti opravného prostředku a nevyplývalo z něj, že by směřovalo jen proti odůvodnění. I pokud by žalovaným citovaný text nebylo možné považovat za odvolací důvod, odvolání obsahovalo více odvolacích důvodů.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci k výzvě soudu nevyjádřili nesouhlas s tímto postupem, a má se tedy za to, že s ním souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatný obsah správního spisu

8. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že obecní úřad vyhotovil dne 18. 7. 2019 platební výměr, proti němuž podal žalobce dne 6. 8. 2019 odvolání. V něm uvedl, že prvním důvodem podání odvolání je odstranění tvrdosti OZV, podle níž bylo podmínkou osvobození od místního poplatku uzavření darovací smlouvy a napojení na vodovod do 31. 5. 2019, s přihlédnutím k tomu, že není českým občanem, pravidelně se zdržuje v zahraničí a neovládá český jazyk natolik, aby byl sám schopen komunikovat se správními orgány. Místní poplatek, který uhradil, je pro něj jakožto důchodce likvidační. V minulosti nikdy poplatkovou povinnost neporušil a řádně plnil své povinnosti vůči správním orgánům. Dále uvedl, že dalším důvodem pro podání odvolání je novelizace oceňovací vyhlášky a změna způsobu výpočtu ceny stavebního pozemku ve spojení s výší vyměřeného poplatku za zhodnocení pozemku. Uvedl, že v této souvislosti prosí o sdělení, jak bylo u předmětných pozemků p. č. st. XA a p. č. XB a XC postupováno, resp. zda k jejich

zhodnocení vůbec došlo. Poukázal na to, že pouze pozemek p. č. st. XA je „stavebním pozemkem“ ve smyslu § 10c zákona o místních poplatcích, a nikoli pozemky p. č. XB, zahrada, a p. č. XC, orná půda (v platebním výměru nesprávně označen jako XD), které přitom jsou dle platebního výměru rovněž předmětem poplatku. Z těchto důvodů navrhl, aby byl platební výměr zrušen, případně změněn a vyměřený poplatek snížen.

9. Rozhodnutím ze dne 19. 8. 2019, č. j. 6X/2019, obecní úřad rozhodl s odkazem na § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve věci odvolání proti platebnímu výměru tak, že zamítl námitky, v nichž žalobce žádal o odstranění tvrdosti OZV s ohledem na to, že není českým občanem a dostatečně neovládá jazyk, a namítal, že je důchodcem, částka je pro něj likvidační a své povinnosti dosud řádně plnil. Vyhověl námitkám, že v platebním výměru bylo nedostatečně zdůvodněno, z kterých pozemků byl poplatek vyměřen, a nejasným způsobem uveden pozemek p. č. st. XD. Na základě toho změnil odůvodnění platebního výměru.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 24. 9. 2019 odvolání. Nesouhlasil s argumentací, že nelze vyhovět žádosti o upuštění či snížení poplatku, a namítl, že podmínky stanovené OZV byly diskriminační ve vztahu k občanům EU. Nemožnost prominutí poplatku u osob požívajících důchod dle žalobce představuje též diskriminaci z důvodu věku. Obecní úřad měl zohlednit zásadu proporcionality a vzít v úvahu, že žalobce uzavřel darovací smlouvu s obcí a připojil se na vlastní náklady na vodovod. Obecní úřad vytkl žalobci, že nesplnil svou povinnost přes dodatečnou výzvu k ohlášení poplatkové povinnosti a poplatek byl zvýšen o 10 %, ačkoli výzva nebyla doručena jeho zmocněnci, ale žalobci fikcí. Obecní úřad si byl též vědom, že si žalobce bude muset nechat výzvu přeložit. Žalobce vyjádřil nesouhlas i s tím, jak bylo naloženo s jeho dalšími odvolacími námitkami, kdy výše poplatku zůstala nezměněna. Namítl, že pouze pozemek p. č. st. XA je stavebním pozemkem, a poplatek tedy bylo možné vyměřit nanejvýš z tohoto pozemku. Nesouhlasil s tím, aby byl pozemek p. č. XB o výměře 1 378 m² považován za stavební pozemek dle § 9 odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „zákon o oceňování majetku“). Dle žalobce by měl být posouzen jako trvalý travní porost dle § 9 odst. 5 zákona o oceňování shodně jako pozemek p. č. XC. Nebylo řádně odůvodněno, proč jsou stejné pozemky posouzeny odlišně. Obecní úřad se též nezabýval tím, zda došlo ke zhodnocení pozemků p. č. st. XA a p. č. XB. Dále žalobce namítl, že se do prodlení s provedením vodovodní přípojky nedostal svým zaviněním, ale v důsledku překročení lhůty pro rozhodnutí stavebním úřadem. Žalobce se snažil podmínkám vyhovět, podílel se na financování infrastruktury prostřednictvím daru, dne 14. 1. 2019 požádal obec o připojení nemovitosti Limuzy č. p. XE na veřejný vodovod, nechal zpracovat projektovou dokumentaci a dne 2. 4. 2019 požádal o územní souhlas, který byl však vydán až dne 4. 7. 2019. Vodovodní přípojka byla poté zřízena a dne 7. 8. 2019 uzavřel smlouvu o dodávce pitné vody s obcí. Postup obecního úřadu, který byl obeznámen s tím, že se žalobce snažil lhůty stanovené OZV splnit, považoval žalobce za diskriminační. K tomu dodal, že obec nevyhověla jeho žádosti ze dne 25. 10. 2017 o připojení na vodovod s tím, že se žalobce již nemůže připojit na základě hromadného územního souhlasu, ačkoli bylo možné územní souhlas dodatečně rozšířit. Žalobci tak vznikly vyšší náklady na zřízení vodovodní přípojky.
11. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2021 žalovaný s odkazem na § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu zrušil rozhodnutí obecního úřadu ve věci odvolání proti platebnímu výměru č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

625/2019 a řízení zastavil. Uvedl, že podání žalobce ze dne 7. 8. 2019 bylo označeno jako odvolání, avšak první dva důvody nejsou námitkou dle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Posouzení jako žádosti o prominutí připustil i obecní úřad, neboť v rozhodnutí odkázal na § 16a a § 16b zákona o místních poplatcích. Námitku nesouhlasu se stanovením jednotlivých pozemků jako stavebních lze považovat za odvolací důvod. Obecní úřad měl tedy vydat dvě rozhodnutí, rozhodnutí o prominutí a rozhodnutí o odvolání, jelikož jde o oddělená daňová řízení a nelze je sloučit. Z tohoto důvodu žalovaný rozhodnutí obecního úřadu zrušil. Uvedl, že nepřistoupil k jeho změně, neboť tím by došlo ke změně celého výroku a odůvodnění. Vady by měl zhojit správce poplatku. Z těchto důvodů se žalovaný nezabýval námitkami uvedenými v odvolání ze dne 24. 9. 2019.

12. Obecní úřad poté vydal nové rozhodnutí č. j. 122/2021 ve věci odvolání proti platebnímu výměru, jímž s odkazem na § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu (zjevnou chybou v psaní ve výrokové části uveden § 112) vyhověl „žádosti o zpřesnění zpoplatněných pozemků v odůvodnění rozhodnutí“ a „žádosti o zrušení pozemku p. č. st. XD v odůvodnění“, doplnil odůvodnění platebního výměru a vypustil v něm zmínku o pozemku p. č. st. XD. Žádost o zrušení platebního výměru zamítl.
13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Navrhl, aby žalovaný rozhodnutí č. j. 122/2021 zrušil pro nezákonnost a řízení zastavil s tím, že se žalobci vrací zpět zaplacený poplatek v plné výši, eventuálně aby rozhodnutí č. j. 122/2021 pro nezákonnost zrušil a věc vrátil obecnímu úřadu k novému projednání. Namítl, že platební výměr ve spojení s rozhodnutím č. j. 122/2021 je nezákonný, neboť byl vydán na základě nezákonné OZV. Zejména namítl nezákonnost čl. 7 OZV (osvobození od poplatku), který ukládá povinnost poskytnout obci dar a napojit se v omezené lhůtě na veřejnou síť kanalizace nebo vodovodu, přičemž za nesplnění povinností je adresát sankcionován vyměřením poplatku. Toto ustanovení postrádá zákonný základ a je nesmyslné, neboť nesmyslně zvýhodňuje vlastníky pozemků, kteří se ve stanoveném čase připojí na veřejný vodovod, bez ohledu na potřebu takového napojení. Žalobce disponuje na svém pozemku studnou a potřeba napojení na veřejný vodovod na jeho straně zjevně nenastala. OZV byla navíc vydána předčasně, neboť poplatek nelze zavést před vybudováním infrastruktury, jelikož pro určení sazby je třeba znát cenu dotčených pozemků, která se stanoví dle zvláštního právního předpisu v kalendářním roce, v němž nabylo právní moci kolaudační rozhodnutí ke stavbě vodovodu nebo kanalizace. V tomto případě byla cena určena pro rok 2017, ačkoli rozhodnutí nabylo právní moci až v roce 2018. Dále namítl, že úprava obsažená v OZV je v části týkající se osvobození a lhůty splatnosti poplatku nepřesná, neboť lhůta není přímo zřejmá z OZV, a její nedodržení tak nemůže být na újmu adresáta. I pokud by žalovaný shledal OZV v souladu se zákonem, je rozhodnutí nezákonné, neboť se obecní úřad nevypořádal s faktickým stavem zhodnocení pozemku. Ne vždy dochází možností napojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace ke zhodnocení pozemku v souladu s vyhláškou č. 441/2013 Sb. Mohou nastat situace, kdy připojení je natolik nákladné, že ke zhodnocení nedojde. Pokud by správce poplatku zohlednil velikost pozemku žalobce a s tím související náklady na provedení stavby, dospěl by k závěru, že mohla nastat situace, kdy ke zhodnocení vůbec nedojde. Žalobce namítl, že diskriminační je i lhůta 12 měsíců pro napojení na veřejnou síť vodovodu a kanalizace ve vztahu k žalobci, který je francouzské národnosti a nemohl se včas seznámit s písemnostmi v českém jazyce a s právními poměry vycházejícími z OZV a v této lhůtě zajistit potřebné správní akty a vybudovat přípojku. Lhůta k provedení měla dle žalobce brát v úvahu rozlohu pozemků, neboť u vlastníka velkého pozemku je napojení náročnější. Dále poukazuje na to, že Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

poplatek byl do zákona zaveden za účelem pokrytí nákladů, které obci vzniknou v souvislosti s investicemi na vybudování infrastruktury. Osvobození za podmínek OZV, tedy zřízení přípojky a poskytnutí daru, který je v porovnání s poplatkem v zanedbatelné výši, je v rozporu s logickým a teleologickým výkladem § 14 odst. 3 písm. a) zákona o místních poplatcích, resp. účelem poplatku. OZV diskriminuje vlastníky, kteří poplatek zaplatit museli.

14. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních bodů

15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost.
16. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost představuje závažnou vadu rozhodnutí správního orgánu, která zpravidla brání jeho věcnému přezkumu. Nesrozumitelností rozhodnutí judikatura správních soudů rozumí především rozpornost výroku a odůvodnění, nemožnost seznat, jak bylo ve věci vůbec rozhodnuto (nesrozumitelnost projevu vůle správního orgánu), či vnitřně rozporuplné výroky. O nesrozumitelné rozhodnutí jako celek se může jednat za situace, kdy z rozhodnutí lze sice seznat, jak bylo rozhodnuto, z textu rozhodnutí jako celku však nelze pochopit, co správní orgán k takovému rozhodnutí vedlo [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 3. 2006, č. j. 6 As 24/2005-55]. Rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu (viz rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
17. Z napadeného rozhodnutí jako celku je patrné, jak žalovaný rozhodl a z jakého důvodu. Žalovaný zrušil rozhodnutí obecního úřadu č. j. 122/2021 a zastavil řízení, přičemž z obsahu odůvodnění je patrné, že zastavení se týkalo řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 6. 8. 2019. Důvodem pro zastavení odvolacího řízení byla dle žalovaného nepřípustnost odvolání dle § 109 odst. 1 věty druhé daňového řádu, neboť odvolání směřovalo pouze proti nedostatečnému odůvodnění. Soud tedy neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.
18. Soud však souhlasí s žalobcem, že důvody napadeného rozhodnutí neobstojí. Soud se ztotožňuje s žalobcem, že z obsahu jeho podání ze dne 6. 8. 2019 bylo zřejmé, že se jedná o odvolání, jímž žalobce nebrojil pouze proti odůvodnění, ale domáhal se zrušení (výroku) platebního výměru, jímž mu byl vyměřen místní poplatek, popřípadě jeho změny a snížení vyměřeného místního poplatku. Z podání bylo patrné, že žalobce nesouhlasil s výrokem platebního výměru a nedomáhal se pouze změny (doplnění či opravy) odůvodnění. Je třeba mít na paměti, že o odvolání proti odůvodnění půjde jenom tehdy, kdy odvolatel souhlasí s výrokem, ale požaduje, aby rozhodnutí bylo opřeno o jiné důvody, nikoliv polemizuje-li s odůvodněním rozhodnutí proto, že nesouhlasí s výrokem rozhodnutí (viz M. Žížková k § 109 in Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011).

19. I pokud by soud dal za pravdu žalovanému, že odvolání žalobce neobsahovalo žádný odvolací důvod, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, byly by správní orgány povinny ho vyzvat k odstranění vad podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanovit pro to přiměřenou lhůtu (§ 112 odst. 2 daňového řádu), což se nestalo.
20. Soud nadto souhlasí s žalobcem i v tom, že z odvolání byly patrné důvody, pro které žalobce nesouhlasil s napadeným platebním výměrem (jeho výrokem). Bylo zřejmé, že žalobce nepožaduje pouze doplnit odůvodnění o sdělení, jak bylo postupováno v případě jednotlivých pozemků, a opravit nesprávné označení pozemku v odůvodnění. Z celkového textu odvolání bylo naopak možné jasně seznat, že žalobce nesouhlasil s platebním výměrem, neboť obecní úřad se nezabýval ve vztahu k jednotlivým pozemkům tím, zda u nich došlo ke zhodnocení s ohledem na platnou oceňovací vyhlášku, a dále namítl, že pouze pozemek p. č. st. XA je stavebním pozemkem ve smyslu § 10c zákona o místních poplatcích. Pozemky p. č. XC a XB, které dle žalobce byly také předmětem poplatku podle platebního výměru, stavebními pozemky nejsou a není možné u nich místní poplatek vyměřit. Odvolání tedy obsahovalo důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost a nezákonnost platebního výměru. Ostatně sám žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí uvedl, že nesouhlas žalobce se stanovením jednotlivých pozemků jako stavebních lze považovat za důvod pro odvolání. Nelze též přehlédnout, že žalobce tuto svou argumentaci dále rozvinul v průběhu odvolacího řízení v odvolání ze dne 24. 9. 2019, v němž namítl, že pozemek p. č. XB nelze považovat za stavební pozemek dle § 9 odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o oceňování majetku, ale měl být posouzen dle § 9 odst. 5 zákona o oceňování majetku jako trvalý travní porost shodně jako pozemek p. č. XC. Soud připomíná, že v odvolacím řízení dle daňového řádu lze uvádět nové skutečnosti a navrhopat důkazy.
21. Důvody, pro které žalovaný (odvolací) řízení zastavil, tedy nemohou obstát. Námitka žalobce, že odvolání proti platebnímu výměru nesměřovalo pouze proti jeho odůvodnění, a nebylo tedy nepřípustné dle § 109 odst. 1 věty druhé daňového řádu, je s ohledem na výše uvedené důvodná.
22. Soud dodává, že nelze souhlasit s vyjádřením žalovaného, že napadeným rozhodnutím plně vyhověl odvolání žalobce proti rozhodnutí č. j. 122/2021. Z odvolání bylo zřejmé, že žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí č. j. 122/2021 i samotného platebního výměru, k čemuž směřovala též jeho argumentace. Z ní bylo patrné, že žalobce se nedomáhá zastavení řízení o odvolání proti platebnímu výměru. Jak zdůraznil žalobce v replice, v návrhu výroku požadoval, aby mu byl vrácen zaplacený místní poplatek v plné výši, z čehož lze dovodit, že požadoval též (v souladu s odvoláním ze dne 6. 8. 2019) zrušení platebního výměru a zastavení řízení o poplatku.
23. Vzhledem k tomu, že žalovaný odvolací řízení zastavil pro nepřípustnost odvolání a věcně se odvoláním proti platebnímu výměru nezabýval, mohl soud v mezích žalobních bodů pouze zkoumat, zda se skutečně jednalo o nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na právech neprovedením odvolacího přezkumu. Jelikož dospěl k závěru, že odvolání nebylo nepřípustné a mělo o něm být věcně rozhodnuto, soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude na žalovaném, aby odvolání proti platebnímu výměru věcně projednal a vypořádal všechny uplatněné námitky.
24. Lze dodat, že žalovaný se sice nad rámec nutného odůvodnění k některým námitkám stručně vyjádřil, podrobně se jimi však s ohledem na rozhodovací důvody napadeného

rozhodnutí nezabýval a některé zcela pominul (např. výše zmíněné námitky, že pozemek p. č. XC není stavebním pozemkem a že fakticky nedošlo možností připojení na vodovod ke zhodnocení pozemků dle oceňovacích předpisů platných v době kolaudace vodovodu). Rovněž se nezabýval námitkami, v nichž žalobce poukazoval na důvody, pro které nesplnil lhůtu pro připojení na vodovod, a značnou výši poplatku vzhledem k jeho poměrům, mj. ve vztahu k úvaze o sankčním navýšení poplatku. Soud též souhlasí s žalobcem, že citace metodického materiálu Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí nikterak nereaguje na námitku diskriminační povahy osvobození, kdy žalobce namítal, že dar obci byl v porovnání s místním poplatkem podstatně nižší, a nesouhlasil s podmíněním osvobození připojením na vodovod. Ačkoli lze souhlasit s žalovaným, že mu nepřísluší rozhodovat o zákonnosti OZV vydané v samostatné působnosti, podle které byl místní poplatek vyměřen, či podat návrh na její zrušení Ústavnímu soudu, a ani se jí nemůže po učinění si vlastního právního názoru o její nezákonnosti dále neřídit, neznamená to, že není povinen se vypořádat s odvolacími námitkami. Není například vyloučeno, aby po zvážení konkrétních námitek podal podnět Ministerstvu vnitra k posouzení zákonnosti dané OZV (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Rovněž není vyloučeno, že bude možné případné nedostatky překlenout výkladem nebo některé argumenty zohlednit při úvaze o navýšení poplatku.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož se soud v tomto řízení zabýval pouze otázkou přípustnosti odvolání žalobce a zákonnost platebního výměru a rozhodnutí č. j. 122/2021 věcně nepřezkoumával, nebyl dán důvod k jejich zrušení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby odvolání žalobce věcně projednal. Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za zastoupení náleží zástupci odměna za tři úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů za tři uvedené úkony právní služby ve výši 300 Kč za úkon dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tedy celkem 900 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 10 200 Kč, ve výši 2 142 Kč. Žalobci tak náleží na náhradu nákladů řízení částka 15 342 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit dle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. března 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu